

Скълъбгърци Плезънт

ПОСЛЕДНАТА БИТКА
НА МЪРТЪВЦИТЕ



СОФИЯ, 2014

Derek Landy
SKULDUGGERY PLEASANT LAST STAND OF DEAD MEN
Copyright © Derek Landy 2013
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора, а в случай, че съществуват реално, са използвани художествено. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.



СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ
ПОСЛЕДНАТА БИТКА НА МЪРТЪВЦИТЕ

Copyright 2014 Артлайн Студиос

Всички права запазени.

Автор: Дерек Ланди

Превод: © 2014 Златка Миронова

Редактор: Марина Попова

Художник на корицата: © Галина Василева

Предпечат: Артлайн Студиос

Издател: Артлайн Студиос

България, София 1618

кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ № 21

тел. +359 2 411 00 02

www.artline-comics.net

www.facebook.com/ArtlineStudios.LTD

artline@artline-comics.net

ISBN 978-619-193-013-5

Посвещавам тази книга на вас.

Независимо дали сте верни фенове, хейтъри или, така де, просто нормални хора, вие сте причината, поради която се захванах с това, което обичам най-много и което на шега наричам работа.

С някои се познаваме по име, с други – по лице (а с трети и по миризма, ама хайде да не навлизаме в подробности), но все още има безброй от вас, които никога не съм срещал: сърдечно благодаря на всички ви за подкрепата, за страстта и за споделената лудост.

А сега ви умолявам, заклевам ви в името на който бог там се молите, оставете ме на мира.

ПРЕДИ ПЕТ ГОДИНИ

Лагерът беше тъмен и тих. Уорлоките спяха. Горее от хълма ги наблюдаваше мъж със златни очи, като все придърпваше яката на палтото си в напразен опит да се предпази от студа. Пръстите на ръцете и краката му вече бяха премръзнали. Зъбите му започваха да тракат. Колко ли пъти се беше озовавал в същото положение: да търпи неудобства, докато чака префектния момент, в който да нанесе удара си? Със сигурност по-често, отколкото можеше да си спомни. Беше си струвало, разбира се. Винаги си струваше.

Нещо помръдна зад гърба му, но мъжът не се обърна. Разпозна стъпките.

– Не знаех, че ще идваш.

Старецът се изправи до него, разтри ръце и подуха в шепите си, за да ги стопли.

– Имах гости – отвърна. Гласът му беше дрезгав. Думите дращега гърлото му. – Детективът-скелет и едно момиче. Момиче с особена кръв. Древна кръв, доколкото усещам. Опасна е.

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

– Тя е на тринадесет години. Още е дете.

– Но няма вечно да е дете. След някоя и друга година ще се превърне в заплаха, помни ми думата.

– Запомних я – отвърна мъжът със златните очи. Какво беше казала Мадам Мист за Изтезанието? Някога е бил страховит, бил е опасен, но вече е само един старец, едно добро, но изтъпено острие. Навярно беше права.

– Тия твои планове – продължи Изтезанието, – плановете, които кроиш с моите Деца на Паяка... Добри планове са. Ще свършат работа.

– Значи ще се включиш, така ли? Размислил си?

Сбръчканото лице на Изтезанието беше наполовина скрито от дългата му сива коса и от брадата му, но в този момент той вече не изглеждаше като притъпено острие. Внезапно беше придобил изключително наточен вид.

– Гостите ми. С арогантността си те ме изтръгнаха от апатията. Смъртните, които детективът и момичето защитават, управляват този свят твърде дълго. Крайно време е да поемем властта.

– Толкова се радвам да го чуя – отвърна мъжът със златните очи. – В такъв случай, мога да ти предложа няколко уорлоки, които трябва да бъдат убити незабавно, така че, хайде, ако си в настроение...

Мъжът със златните очи се приближи към лагера от юг, Изтезанието вървеше по петите му, а наемниците затваряха кръга от всички останали посоки. Смъртни, облечени в тъмни дрехи. Тежко въоръжени. Нападението беше напълно безшумно и въпреки това един от уорлоките се размърда, събуди се, седна и се взря във внощта, която внезапно се озари от ярките отблясъци на картечната стрелба.

Тримата уорлоки скочиха, хванати в капан под кръстосания огън. Макар и известни с това колко трудно могат да бъдат убити, дори и те нямаше как да оцелеят под безмилостните откоси. Светлина бликваше от всяка тяхна рана, докато телата им се мятаха, залиаха и падаха, а после светлината

избледня и угасна, а уорлоките останаха да лежат неподвижно.

Последва тишина, нарушена само от прищракването на извадените празни пълнители и зареждането с нови.

Изтезанието захвърли автомата. Не обичаше да използва оръжията на смъртните. Не обичаше да работи редом със смъртни. Но сега с удоволствие предвкушаваше онова, което предстоеше.

Наемниците влязоха в лагера, за да се уверят, че уорлоките са действително мъртви.

– Вие тримата – обърна се към тях мъжът със златните очи, – вземайте джипа и тръгвайте. За заплащането ще ви се обадим допълнително.

Трима от наемниците изчезнаха в мрака. Другите двама останаха в очакване на заповеди.

Изтезанието сграбчи главата на по-високия и усука рязко, докато вратът изпука и се счупи. По-дребният заотстъпва назад, посегна към оръжието си, но Изтезанието го изтръгна от ръцете му и се зае да го пребие до смърт с приклада.

Докато наемниците умираха, мъжът със златните очи оглеждаше ситуацията. Другите уорлоки щяха да се върнат, щяха да намерят братята си мъртви, но щяха да заварят на мястото и телата на двама от войниците, отговорни за касапницата. Смъртни войници, без униформи, без обозначителни знаци и без документи.

– Защо остави другите живи? – попита Изтезанието, когато приключи. – Могат да ни издадат по-късно, ако някой ги разпитва.

Това беше вярно само наполовина. Наемниците можеха да издадат Изтезанието, но образът на мъжа със златните очи вече избледняваше в съзнанието им.

– За да успее планът, ни е нужно смъртните да се хвалят с мисията. А тримата, които пуснах, са тия с най-големите усти. Хвалбите им рано или късно ще стигнат до когото трябва.

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

Изтезанието се навъси.

– Всичко може да се свърши и много по-бързо.

– Не – отвърна мъжът със златните очи. – Още не сме готови. Но ще бъдем. Скоро.

ПРЕДИ ТРИ МЕСЕЦА

Ако изчисленията му бяха верни – а те, естествено, бяха верни, защото изчисленията му никога не грешаха – значи Инженерът щеше да успее да се върне навреме. От момента, в който предупредителното *пиу!* беше прозвучало в главата му, той разполагаше с четири седмици, за да въведе и задейства процедурата по изключване, преди катастрофата да е станала в известен смисъл неизбежна. Използваше уговорката „в известен смисъл“, защото нищо не е неизбежно, не и напълно. Във всяка бъдеща възможност има скрити условия. Това Инженерът беше научил от пътуванията си, които наричаше „жизнен опит“. Фактът, че от техническа гледна точка Инженерът не беше жив, нямаше никакво значение. Той съществуваше, притежаваше съзнание и, следователно, трупаше жизнен опит. Вървеше напред...

Ако в момента, в който се беше чуло предупредителното *пиу!*, Инженерът беше там, където се предполагаше да бъде, четириседмичният период на обратно броене нямаше да представлява никакъв проблем. Но Инженерът изобщо не беше там, където се предполагаше да бъде. Злощастно сте-

чение на обстоятелствата. Те определено притесняваха Инженера. Не че вината беше негова. Никой никога не би могъл да обвини в нищо механичните му нозе. Не беше ли стоял неизменно на пост през последните три десетилетия? Нима не беше изпълнил по-голямата част от задълженията си? Или виновни бяха свръхсложните програми в главата на Инженер – великолепна смесица от технологии и магия, които му позоляваха да изпитва присъщия на човеците феномен, наречен „скука“? Наистина ли Инженерът беше виновен за това, че реши да иде на разходка? Или пък за това, че именно когато беше взел категоричното решение, че трябва да се впусне в живота, а не да остане завинаги покорно да служи, беше прозвучало онова *ниу!*? Или пък за това, че точно когато беше прозвучало, Инженерът се намираше на един плаж в Италия, увлечен в търсене на чудновати мидички?

Не, помисли си Инженерът. Изобщо не беше виновен.

Но сега се справяше добре с времето. Магическите символи, издълбани по металното му тяло, караха смъртните да го забравят на секундата, в която го зърнеха, а това пък му позволяваше да пътува посред бял ден и по най-натоварените улици. Инженерът се усмихна (вътрешно, разбира се, тъй като нямаше уста). Чувстваше се добре. Чувстваше се изпълнен с оптимизъм. С тази си скорост щеше да се върне в Ирландия и да има предостатъчно време да изключи всичко, преди серия от претоварвания и къси съединения неизбежно да предизвика поредица от събития, които от своя страна щяха евентуално да доведат до възможното унищожение на света. Така че Инженерът не се тревожеше.

И точно тогава го блъсна камионът.

Войната е работа за варвари.
Наполеон Бонапарт

1.

ВЕЩИЦИТЕ

Небето беше ясно, звездите светеха, а Грейшъс беше заспал в тревата. Донегън го сърга, Грейшъс промърмори нещо и се събуди.

– Предполага се да си отваряш очите на четири – рече му Донегън.

– Това и правех – прозя се Грейшъс.

– Спеше.

– Само бях притворил клепачи.

– Хъркаше.

– Упражнявах правилно дишане.

– Ставай.

Грейшъс недоволно се изправи и се протегна. Протягането при него не беше кой знае какво. Не беше много висок. Но онова, което не достигаше на Грейшъс О'Калахан като ръст, той компенсираше с мускули и страхотна коса.

– Здравсти, Валкирия – рече Грейшъс.